

Küllil Roosna ja Kenneth Flaki «Pärast maailma» pakkus visiooni elust pärast maailma lõppu.

FOTO: HARRI ROSPU

TANTS. Estonia teater hoiab pööningul paiknevat kammersaali ideedele valla.

Tants jätkub veel, ka pööningul

INTERVJUU

TIIT
TUUMALU
toimetaja

S el nädalal pani pilid kotti Estonia teatri «Pööningutantsu» sari – vähemalt Oksana Titova juhitud –, mis täiendas igavaks kiskuvat balletirepertuaari nüüdisaegsemat tantsulist mõtlemist esindavate lavastustega.

Aasta jooksul jõudsid pööningul paikneva kammersaali lavale Oksana Titova «Väike prints», Dmitri Hartšenko «OOO / Out of Opera» ning Külli Roosna-Kenneth Flaki «Jumalate juures» ja «Pärast maailma» – maailma need ei muutnud, aga teatrimaja tuulutasid küll.

Kas moodsam tants kaob nüüd Estoniast üldse ära, selgitab Estonia peadirektor Aivar Mäe.

Miks te «Pööningutantsu» sarja ära lõpetate?

Täpsustan, lõpetame ära sar-

ja, mida juhtis Oksana Titova. Kolm lavastust oli plaanis, kolm, õigemini neli, sest viimane õhtu jagunes kaheks, neid ka välja tuli. Katseprojektina see poolteist aastat tagasi kavatsatud oligi.

Kas asi ei olnud jätkukõlblik?

Keegi peab ju seda eest vedama, senine juht siirdub välismaale elama.

Kas väärkald asendajaid silis ei leidu?

Ma ei tea, kui väärikas ta peaks olema, aga küsimus on ideedes. Meie eesmärk ei ole iga hinna eest midagi teha. Kui keegi koputab piisavalt huvitava ideega uksele, avaneb pööning kohe.

Kuidas te teatril juhina pööningutantsude tulemuslikkust hindaksite?

Tulemuslikkus väljendub eelkõige selles, kuidas on meie tantsijates olevat potentsiaali ära kasutatud – meie enda tantsijate pärast, teistsuguse, avarama kehakooli mõttes sai see sari ju ka eelkõige tehtud. Kahjuks jäi see ressurss meie silmis täiel määral realiseerimata, sel-

Estonia juht Aivar Mäe. FOTO: PEETER LANGOVITS

lega sai kõige rohkem hakkama Titova ise.

Kas see nüüdisaegsema tantsu suund jääb Estonias nüüd täitmata?

Ei jää, on ju Tiit Helimetsa «Aeg» näiteks. Järgmisel hooajal tuleb välja Marina Kesleri originaalballett «Tuhkatriinu», mis on samuti pisut nüüdisaegsemas tantsukeeles. Tahame tuua lavastama Mats Eki, aga see kõik on veel liiga lahtine ja võimalik, et sellest ei tule midagi välja.

Mis kammersaali puudutab, siis kordan veel – kõigepealt peab olema hea idee, teostus ei võta teatril tükki küljest. Tegime sinna ka investeeringu, oleme nüüd suutelised sel-

le poole tunniga ümber ehitama 200-kohaliseks saaliks.

Meil ei ole mingit huvi seda niisama seista lasta.

Mis te seal silis seni, kuni seda õiget ideed ei ole, teha kavatsete? Kõigepealt tuleb seal, samuti katsetusena, üks tantsuõhtu, mis koosneb kahest pooltest: esimeses toob verinoor kanadalasest koreograaf Robert Binet, kes, muide, stažeerib praegu koreograafina Londoni Kuningliku Balleti juures, koos meie tantsijatega välja uue lavastuse; teises anname meie enda tantsijatele võimaluse end koreograafina proovile panna, mina nimetaksin neid etüüdideks, soovi on avaldanud näiteks Eve Andre ja Sergei Upkin. See on juba juunis.

Aga see pole enam seesama «Pööningutantsu» sari?

Meie ise nimetame seda praegu küll nii, kuigi jah, Titova enam otseselt sellega seotud ei ole.

Võimalik on ka see, et me teeme seal algust hoopis eraldi kammeroperite sarjaga.

Pööninguoper?

Just nimelt.